

Full diocesà

27 de setembre del 2015

p4 i p5 —Celebrada la Jornada Diocesana i Dia de la Catedral

p6 —Bellesa i felicitat, conclusió de la reflexió

Els últims cristians de l'Iraq

L'Iraq és una vall de llàgrimes. Els atemptats, els segrestos i la violència campen en el dia a dia d'aquest país que fa anys que es troba en aquesta trista situació. El govern iraquí veu com ja una gran part del seu territori està dominat per l'Estat Islàmic, una organització terrorista que pretén ser la restauració del règim teocràtic del califat. L'Estat Islàmic controla grans capitals del país com Mosul, Faluja o Al-Raqa.

Els cristians de l'Iraq, una important minoria del país anys enrere, porten molt temps sofrint una gran erosió a causa de la situació de violència i de fanatisme que han hagut de viure. Molts han hagut de marxar: actualment en queden uns 200.000, enfront del 1.600.000 que hi havia durant

l'època de Saddam Hussein. Enmig de la crisi de refugiats de la qual parlàvem fa una setmana hi ha el sofriment de la minoria cristiana, que ha habitat durant segles aquesta terra amb arrels bíbliques.

Enmig d'aquesta situació, hi ha veritables testimonis de fidelitat. Com els cinc monjos i algunes famílies cristianes que viuen al santuari de Mar Matta, el més antic d'Iraq, a només 20 km dels dominis de l'Estat Islàmic, i que estan preparats per al martiri, en les seves paraules recollides darrerament pel setmanari *Catalunya Cristiana*. La setmana vinent, en el nostre Full Diocesà, us oferirem el testimoni del P. Luis Montes, rector de la catedral llatina de Bagdad, que ha passat uns dies entre nosaltres.

«Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia»

Diumenge XXVI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre dels Nombres

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!» (11,25-29)

Salm responsorial

Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.
(Salm 53)

Lectura de la carta de sant Jaume

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engreixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit. (5,1-6)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi.

Qui no és contra nosaltres és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiressin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»
(9,38-43.45.47-48)

«A aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiressin al mar amb una mola d'ase lligada al coll»

L'Esperit de Déu bufa allà on vol

Joan Mir i Tubau, prev.

L'evangeli té dues parts clarament diferenciades. En la primera part, es posa en relleu el contrast entre la intransigència de l'apòstol Joan i la benvolença del Mestre: Jesús es mostra integrador, comprensiu, que busca sumar més que no pas excloure. Jesús eixampla l'angle de visió dels deixebles: «Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres.» Per tant, els deixebles més pròxims al Mestre no tenen l'exclusiva de guarir i de fer present el Regne de Déu ni poden pretendre de tenir-la.

Cal que tinguem present que hi ha persones que, tot i no «ser dels nostres», admeten Jesús, són gent de conducta recta i viuen i defensen valors que són plenament evangèlics. En conseqüència, Jesús també està amb ells. La primera lectura va en la línia d'aquest evangeli: l'Esperit és donat a dos homes a qui, a parer de Josuè, no tocava de tenir-lo. Josuè és intransigent: vol prohibir que profetitzin; en canvi, Moïses ens recorda, amb paraules molt boniques, que l'Esperit de Déu bufa allà on vol.

En la segona part de l'evangeli, Jesús mostra molta severitat envers els qui escandalitzen, sobretot quan l'escàndol afecta els petits, els senzills, que tenen fe. L'escàndol fa ensopegar, fa que un altre perdi la fe. Però al mateix temps se'ns diu que, si l'ensopec ve de nosaltres mateixos, els deixebles hem de ser capaços de prendre decisions radicals. És una manera de posar en relleu el valor de la salvació.

El tema de la segona lectura és, malauradament, de màxima actualitat: els rics que s'han fet rics tot fent trampes i explotant els treballadors hauran de patir el judici de Déu.

La imatge

El judici final (1900-1950). Sant Vicenç de Castellet

Jesús rebutja el sectarisme: «Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres.» Hem de valorar tot el que es faci de bo encara que vingui de sectors allunyats. En canvi, hem de ser exigents amb nosaltres: «Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la...» Pemsem que podem tallar: cobdícia, ambició, orgull, luxúria... Si ens exigíssim més a nosaltres, valoraríem més els altres.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

28 dilluns

—Sant Venceslau, màrtir (*935)
—Sant Alaric, màrtir (*973)
Zacaries 8,1-8 / Salm 101 /
Lluc 9,46-50

29 dimarts

—Els Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael
Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 /
Joan 1,47-51

30 dimecres

—Sant Jeroni, prevere i doctor (ss.IV-V)
—Santa Sofia (s.II)
Nehemies 2,1-8 / Salm 136 /
Lluc 9,57-62

1 dijous

—Santa Teresa de l'Infant Jesús verge (1873-1897)
—Sant Remigi bisbe (*530)
Nehemies 8,1-4a.5-6.7b-12 /
Salm 18 / Lluc 10,1-12

2 divendres

—Els sants Àngels de la Guarda
—Sant Llogari, màrtir (*678)
Baruc 1,15-22 / Salm 78 /
Mateu 18,1-5.10

3 dissabte

—St. Francesc de Borja, (1510-1572)
—Sant Candi, màrtir (*320)
Baruc 4,5-12.27-29 / Salm 68 /
Lluc 10,17-24

4 diumenge XXVII de durant l'any / B

—Sant Francesc d'Assís, de l'orde dels frares menors (1182-1226)
Gènesi 2,18-24 / Salm 127 /
Hebreus 2,9-11 / Marc 10,2-16

Molta participació en la jornada diocesana d'inici de curs

Un bon grup de persones va aprofundir en la figura del bisbe Veyan, una de les figures del projecte Episcopus

Diumenge passat, 20 de setembre, va tenir lloc a Vic la jornada amb què tot el bisbat inaugura el curs, tenint present la celebració del Dia de la Catedral i aprofitant-ho per a presentar als fidels el projecte Episcopus, que es posarà en marxa aquest mateix curs.

Se superen les previsions d'assistència als actes del matí

La jornada va començar superant les previsions d'assistència, ja que unes 150 persones van assistir a la presentació del pla diocesà de pastoral i el projecte Episcopus a la seu del Museu Episcopal a càrrec del nostre bisbe. A més, donada l'actualitat del tema, els assistents van poder escoltar el testimoni del P. Luis Montes, rector de la catedral llatina de Bagdad, que va explicar la situació de l'Església en aquell país.

A continuació es va fer la visita a diferents espais relacionats amb la figura del bisbe Francesc Veyan, del qual a

finals d'any es compliran els 200 anys de la mort i és aquesta una de les efemèrides que justifiquen el projecte Episcopus, com hem anat explicant darrerament.

Es va visitar la seu de Càritas, recordant la dimensió social del bisbe Veyan, el qual va potenciar l'atenció als pobres, necessitats i malalts: durant la guerra instaurà l'almoina diària al palau, sostingué les vídues, revitalitzà l'hospital per als pobres i creà un centre per a nens abandonats. De manera excepcional es va una visita a la Biblioteca Pública Episcopal, fundada pel bisbe Veyan, centre que aplega un dels fons documentals i bibliogràfics més amplis i complets del país, abastant més de dotze segles d'història. Allí es va aprofundir en el vessant il·lustrat de Veyan.

Quant a la seva vinculació amb la catedral, només cal dir que fou l'artífex de la seva reconstrucció i que va con-

sagrar l'edifici actual. Es va visitar el claustre i el seu sepulcre, a la capella del Pilar, de la qual era molt devot.

Per últim, el bisbe Romà va explicar la formació i l'ús de la Sala de Sínodes del bisbat. Un dinar de germanor al Seminari de Vic va fer una pausa en les activitats del dia.

A la tarda, la catedral s'omplí de gom a gom per a la missa presidida pel bisbe Romà. Durant la processó d'entrada, un grup de joves va portar la creu missionera. A continuació resumim alguns fragments de l'homilia episcopal.

Episcopus: mirada agraïda al passat per a viure el present i el futur

«Iniciem el projecte Episcopus, una sèrie d'accions i celebracions que ens han de portar, a tots els qui formem la nostra Església de Vic, a donar una mirada agraïda al nostre passat, per a viure amb passió el present i albirar el futur

5 —notícies del bisbat

amb esperança. El Senyor no ha abandonat mai aquesta seva Església. Amb aquesta esperança caminem vers el futur. Persones com el bisbe Francesc Veyan al llarg dels temps han sabut, amb la força de l'Esperit que condueix l'Església de Crist, donar la resposta adequada a cada repte de la nostra història, enmig de les vicissituds de l'Església i del món. I nosaltres, ¿sabrem donar o, millor encara, estem donant la resposta que el Senyor vol en aquests moments de la nostra història? Demanem humilment al Senyor que tingui pietat d'aquesta seva Església, que és gran en el do que porta, però, al mateix temps, petita en la pobresa dels qui som els seus membres».

No tenir por de comunicar l'Evangelí

En aquest segon curs del pla diocesà «som convidats a avançar més en la nostra aventura missionera: ens proposem d'anar a l'encontre de l'altre en la distància curta, en el tu a tu, on sovint —massa sovint!— callem per vergonya, per pudor, perquè pensem que no interessa. És a dir, ens proposem de viure el "tu a tu" de l'evangelització, vivint la caritat primera, que és donar l'Evangelí (...).No val a dir: "Jo ja ho he fet o no sé com posar-m'hi." Siguis qui siguis i on

siguis, has de portar l'evangelí al cor del teu germà que no el coneix o no el viu d'acord amb les seves exigències».

Cor obert als immigrants i refugiats

«En aquest curs viurem també la joia de l'Any de la Misericòrdia, que el sant pare Francesc ens ha regalat. Som convidats a viure, de manera especial, la misericòrdia de Déu en les nostres vides, i a ser, al mateix temps, per als nostres germans "oasis de misericòrdia", tant cada un de nosaltres com les nostres comunitats. L'amor misericordiós present en el nostre cor ha d'arribar, pel nostre testimoniatge de paraula i d'obra, als cors dels nostres germans. Una de les obres de misericòrdia reclama en aquests moments i sempre la nostra especial atenció: "Era foraster, i em vau acollir" (Mt 25,35). Hem de viure tots nosaltres, Església de Crist, amb el cor ben obert als nostres germans refugiats i immigrants que fugen de la guerra, de la por, de la fam, de la mort; tots els qui cerquen un millor futur per a ells i els seus fills. Càritas diocesana té l'encàrrec de coordinar el nostre ajut. Ens faran arribar les necessitats que hi ha i tots hem de posar el millor de nosaltres per donar-hi resposta.»

Notícies Breus

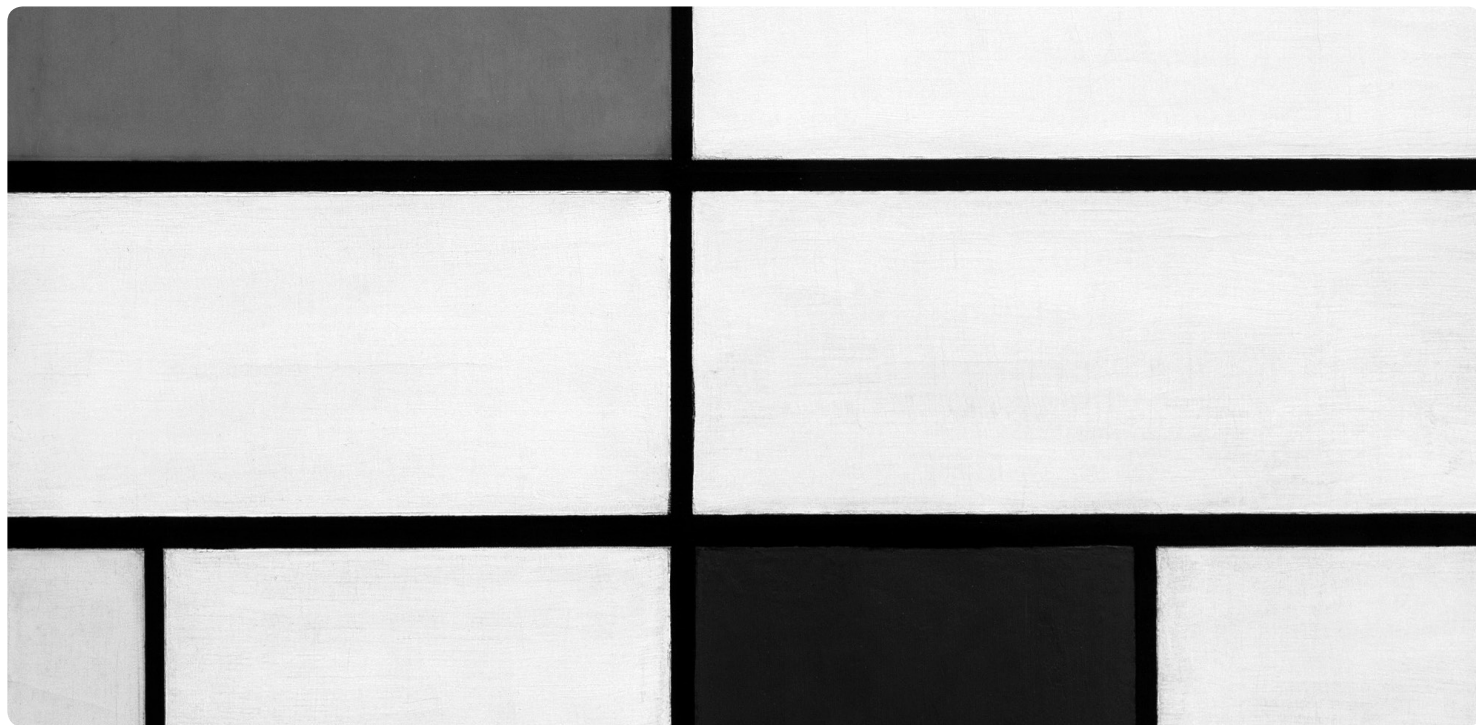
Ordenacions sacerdotals

Recordem que diumenge vinent, dia 4 d'octubre, el nostre bisbe Romà Casanova conferirà l'ordenació sacerdotal a dos diaques de la nostra diòcesi: Mn. Jean de Dieu Ndiezeye i Mn. Jorge Salas Barriga. La celebració tindrà lloc a les 5 de la tarda a la catedral de Vic i tots som convidats a pregar per ells i a donar-los suport amb la nostra presència.

Jornada d'espiritualitat adoradora

Recordem també que el Consell diocesà de l'Adoració Nocturna ha organitzat per al pròxim diumenge, dia 4 d'octubre, la XXI Jornada d'Espiritualitat Adoradora, que tindrà lloc a la Santa Cova de Manresa, amb meditació a càrrec de Mn. Joan Antoni Mateo, celebració eucarística, adoració i un dinar compartit. Si hi ha persones interessades a participar-hi, poden trucar al 615 15 29 80.

Bellesa i felicitat (i III)

Josep de C. Laplana, OSB, director del Museu de Montserrat

La fruïció estètica no exhaureix tot l'afany de felicitat; l'amor, per exemple, n'és una altra via d'altíssima importància inherent a la naturalesa humana; però, ben mirat, l'emoció estètica i l'amorosa tenen molt en comú i totes dues apunten a la superació de la finitud de l'ésser humà, el que Erick Fromm denomina la «separatidat», el desig de transcendir-se.

La fruïció estètica té dos nivells diferents que s'interrelacionen; un és el contemplatiu, propi principalment d'aquell que mira o connecta des de fora allò que admira, i un altre és el de l'artista que crea bellesa (*poiesis*).

Quan parlem de vida estètica ens referim a tots dos nivells, però principalment al primer, ja que no tots som «artistes» però tots estimem l'art.

La fruïció estètica lliga amb la transcendència, perquè ens fa anar més enllà de la prosa de cada dia, de l'efímer, de l'estretor del que ens és habitual.

La fruïció estètica trenca la gàbia en què transcorre la vida ordinària per fer-nos assaborir per endavant realitats intemporals. No és un passatemps, sinó moments fora del temps, potser l'experiència humana més intemporal de totes les que tenim a l'abast, llevat de l'èxtasi de la contemplació mística.

Quan l'esperit humà traspasa les preocupacions pràctiques i utilitàries de la vida i s'endinsa en la contemplació d'una bellesa que li arriba al cor, queda com enlluernat, encisat, com si l'absolut fes irrupció en la seva vida.

No es tracta d'una anàlisi formal de les raons que fan que l'obra que està veient sigui bella, sinó que hi veu la bellesa preexistent, somiada o intuïda, que de sobte es reflecteix en l'obra que està contemplant. Es tracta del *quid divinum* sense origen, sense caducitat, necessari, més enllà de totes les contingències, que s'apodera de l'ànima mentre dorm al celler interior, on fermenta la *mezé*, com diu Plató, és a dir, l'embriaguesa del sublim, que els déus inoculen en els poetes.

La vida estètica proporciona aquests moments de plenitud i de felicitat. A vegades poden ser només tres minuts que porten el segell de l'eternitat i que et deixen una marca i record per a tota la vida, a vegades són tres hores que passen com un respir i t'han fet perdre el sentit del temps.

L'emoció estètica és de les més intenses i més elevades que ens ofereix la vida. Val la pena educar la sensibilitat de la persona i afinar la ment i el cor per a gaudir d'aquests valors que donen densitat i elevació a la vida de l'ésser humà sobre la terra.

L'article

Les mans cremades

Jesús Renau, S.I.

La fotografia d'aquelles mans era impressionant. Tots els dits estaven cremats per la part de dalt, en aquell tram de pell d'on es prenen les empremtes dactilars que es fan servir per a identificar les persones. No era un accident, no era una tortura, sinó que era una terrible estratègia perquè la policia no pogués identificar aquells emigrants que intentaven passar pel túnel de Calais cap al Regne Unit. Ells mateixos amb un ferro roent havien desfigurat les seves mans. Segurament pensaven que era millor intentar viure al Regne Unit amb una part de les mans desfetes que no pas a Síria amb les mans normals.

Intenta per uns breus moments identificar-te amb una d'aquelles persones que han eliminat amb foc els senyals d'identitat. Deixant de banda el terrible dolor físic, pregunta't com un ésser humà es pot sentir interiorment. Quins sentiments, quines angoixes, pors i incerteses? Què deu pensar sobre aquesta «terra promesa», sobre la gent que hi habita, els homes i les dones, els infants, la policia i els treballadors dels camions?

Segurament que en la seva memòria hi ha el record de la seva infantesa en un barri o en un poble de Síria o de Líbia. Els pares, els germans, les celebracions religioses i populars, l'escola... fins que van arribar les bombes, les canonades, els escamots de soldats i van fugir sense destí. Avui junts, demà cadascú on pugui. Fam, misèria, explotació, la travessia en el mar, etc. I ara aquí, a terra, esperant una oportunitat, sense papers, amb els interrogants més foscos sobre els seus estimats, segurament molts d'ells morts per la guerra, les fugides, les màfies...

Posem-nos en el seu lloc i mirem d'entendre amb sentiments profunds quines persones són aquestes i què han fet per ser maltractades així. No, no girem ara la cara per retornar a les nostres rutines. Al contrari, mirem atentament al nostre cor, a la dignitat dels fills i filles de Déu, i fem-nos la pregunta: «I jo què puc fer per ells? I jo què puc fer per canviar aquesta societat, aquest món tan cruel i terrorista?»

Si et plau, no diguis que no pots fer res. Tan condicionat estàs per dintre i per fora que no pots fer res? És fals, i perdona que t'ho digui, que no pots fer res. Pots alliberar-te interiorment i exteriorment, pots cercar relacions que sentin la urgència del moment històric, pots pagar un delme, un impost personal i voluntari (no pas una almoïna, perquè els diners que et sobren no són teus) a favor de la gent que lluita per la justícia i la pau, pots no girar l'esquena, participar, pregar, escriure, parlar, llegir, protestar, relacionar-te... Moltes aportacions de vida i d'esforç, cada una menuda, quan s'ajunten agafen una potència notable. Per Déu, sí que pots. Recorda la velleta que Jesús va observar en el temple...

El llibre

Francisco. El padre Jorge

Director: Beda Docampo Feijóo

Argentina, 2015.

Intèrprets: Darío Grandinetti i Leticia Brédice.

Sòlida pel·lícula sobre la vida de Jorge Mario Bergoglio.

Com arriba un adolescent que va descobrir la seva vocació religiosa un dia de la primavera a ser el papa Francesc? Aquest llarg, dur i emocionant viatge d'un jesuïta que arriba a ser arquebisbe de Buenos Aires durant molts anys és el que investiga una jove periodista espanyola (Silvia Abascal), després de conèixer en el conclave de 2005 Jorge Mario Bergoglio. La reportera està escrivint un llibre sobre ell que parla de la seva permanent lluita contra la pobresa, la prostitució, l'explotació laboral, la droga i la corrupció. Retrat realista de la figura de Bergoglio, de les seves dificultats, de com va anar dulcificant el seu caràcter i sobretot presenta l'actual Papa com un sacerdot jesuïta enamorat de Jesucrist.

Donar gràcies pel pa de cada dia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Francesc, papa, en la seva encíclica *Laudato si'*, ens convida a una pràctica molt senzilla: beneir i donar gràcies en els àpats. Ell ens ho diu així: «Proposo als creients que reprenguin el valuós costum d'aturar-se a donar gràcies a Déu abans i després dels àpats i que el visquin amb profunditat. Aquest moment de la benedicció, encara que sigui molt breu, ens recorda la nostra dependència de Déu per a la vida, enforteix el nostre sentit de gratitud pels dons de la creació, reconeix aquells que amb el seu treball proporcionen aquests béns i reforça la solidaritat amb els més necessitats» (núm. 227).

La benedicció de la taula no pot faltar en cap llar cristià. És un moment en què es fa present d'una manera senzilla i metòdica la pregària adreçada a Déu, a qui reconeixem com a font de tots els béns. La família, Església domèstica, troba en aquesta realitat una bona i senzilla expressió. Déu és fa present en el si de la família amb la pregària de benedicció i acció de gràcies.

«La pregària de benedicció és la resposta de l'home als dons de Déu: com que Déu beneeix, el cor de l'home en resposta pot beneir aquell qui és la font de tota benedicció» (CEC,

2626). Beneir els aliments que prenem a la taula familiar és reconèixer que ho rebem de la mà generosa de Déu. De fet, quan resem el pàrenostre, demanem al Pare del cel el pa de cada dia. Aquesta pregària no pot ser mai una simple repetició mecànica d'unes paraules, sinó que expressa el nostre ferm convenciment que tots els aliments que ens donen forces per a caminar per la vida vénen de Déu creador de totes les coses i provident amb els homes. Demanar el pa és la petició més humana i s'oposa a l'orgull de pensar que l'home per ell sol ja s'abasteix de tot. Tant la benedicció de la taula com l'acció de gràcies són un reconeixement que la font dels béns que ens alimenten és Déu.

Al mateix temps, aquest moment de pregària ens fa posar la mirada en tots aquells que els han preparats. La mirada autènticament humana i cristiana ens fa pensar agraïdament en els qui conreen i elaboren tots els aliments. La interdependència dels homes es manifesta en moltes realitats, també en el moment de l'àpat. I aquesta mirada més àmplia, a més, ens fa tenir presents aquells que no tenen el pa suficient per a viure amb dignitat. L'aspecte solidari és inseparable de l'autèntica pregària de benedicció i acció de gràcies en els àpats.

